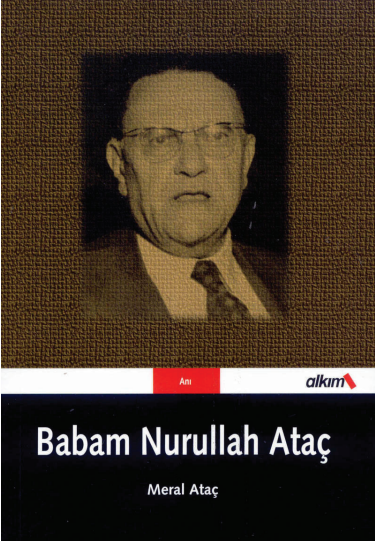

Bizim Horoz Nasıl Öter?

Meral TOLLUOĞLU

Ataç'ın kızı Meral Tolluoğlu anlatıyor:

İzmir Caddesinde otururken, Fransızca çocuk şiirlerinden çeviri yapan bir genç, babamı görmeye gelir, çevirilerine bir kez babamın bakmasını isterdi. Babam, bu gencin çevirilerini bir türlü beğenmez, “Olmuyor efendim olmuyor. Size çevirilerinizi Türkçe yapmanızı kaç kez söyledim” diye sinirlenir, bağırırdı. Annem, babamın bu davranışına üzülür, “babam her gelişinde bu çocuğa bağırıyor, artık gelmese bari” derdi. Kimi zaman da “bu seferki bağırmadan sonra bir daha gelmez” diye düşünürdü. Ama o, bu eleştirmelere, bağırmalara karşın gene gelirdi.

Bir gün öğle yemeği için okuldan eve gelmiştim. Biraz sonra kapı çalındı bu genç, elinde kitabı “Nurullah Bey evde mi?” diye geldi. Evde olduğunu söyleyince içeri girdi. Nasıl olsa gene patırdı çıkacağını bildiğimiz için annemle başka odaya gittik. Daha beş-on dakika geçti geçmedi, içerden bir çağırma koptu. Babam hızla kapıyı açtı “Meral, Meral, buraya gel” diye beni çağırırdı. Babamın buyuru verir gibi bağırmasını hiç duymadığımdan birden ne oluyor diye korktum. Odaya girdiğim zaman, babamın yüzü kıpkırmızıydı. Bana “çabuk söyle horoz nasıl öter” dedi. Ben de ü-ü-rü-üü! diye” dedim. Konuk genç, bu yanıtlım üzerine “ahh! Ne yaptın?” der gibi yüzüme bakıp başını önüne eğdi. Onun da yüzü, sıkıntıdan allak bullak olmuştu. Dokunsanız ağlayacak gibiydi. Babam, sinirli sinirli “duydunuz mu Beyim? Bizim memleketin horozları, Fransız horozları gibi “Ku-ku-ri-ku!” diye değil, “ü-ürü-üüü!” diye öterler” dedi.

(*Babam Nurullah Ataç*, s. 96-97, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1980)

Özel Bölüm: Nurullah Ataç